Militærnægteren

Udgivet af Foreningen for konsekvente Antimilitarister.

Nr. 2. | December 1916. | Uddeles gratis.

Hvorfor vi nægter?

Fordi vi er seende, tænkende og bevidste.

Fordi vi ser, hvad Militarismen er — nemlig de dyriske Rovdrifter sat i System.

Den herskende Kapitalistklasses brutaleste Adfærd overfor Menneskeheden, overfor Arbejderklassen.

En Udvikling af de allerlaveste Egenskaber hos Mennesket.

Militarismen og dens Bærer, den tvungne Værnepligt, er Historiens største Forbrydelse mod Menneskeheden, for hvis Følger ikke én vil paatage sig Ansvaret, men alle vil skubbe det fra sig.

Naar vi følger Militarismens Historie, dens Opkomst og Udvikling, ser vi, at det er Tyvenes, de Besiddendes, stadig udviklende Angreb overfor andre Besiddende og Forsvar overfor Besiddelsesløse, og naar vi ser Frugterne af dette bloddryppende Uhyres Virksomhed: Død, Ødelæggelse, Sygdom, navnløs Smerte, umenneskelig Lidelse, Vanvid og haardere Trældom for de Besiddelsesløse, da vokser Hadet i vort Bryst, da fornemmer vi Sjælen, da føler vi Retfærdighedens hellige Ild brænde i vort Sind, og vi kæmper mod Uhyret, vi nægter og raaber ud over Landene:

Arbejdere, rejs eder!

I véd ikke, hvad I gør! Gaar I i Blinde? Er Kærlighed og Fordragelighed kun smaa Momenter i Menneskets Sjæleliv? Skal der endnu gaa Aartusinder, før disse Momenter vinder Sejr over Rovdyret i Mennesket?

Hører Ungdommen dette? Nej, kun et lille Mindretal. Ogsaa deres Øren har de Besiddende stjaalet, og vor Mund bliver lukket bag Fængselsmurene; dèr kan ingen høre os. Men naar vi løslades, stemmer vi i igen, og nye Røster har blandet sig med vor, og flere kommer til: »Slaa Censuren ned!« Og da først hører vi og ser, hvad vor Tro har sagt: Det er ikke Folket, der vil. Det er Ytringstvangen, Pressetvangen, den tvungne Værnepligt, der er Skranken, som holder.

Ned med den tvungne Værnepligt!

Det er vort Maal!! Et stort Maal, som vi ikke tror at naa i Dag eller i Morgen, men hver Dag hugger vi en Kile i Muren.

Og du, Arbejder! Føler du din Pligt, da træd ind i vor Række.

Ned med enhver Tvang, der forhindrer Menneskets frie Udvikling!

Fremad for Harmoni, Livslykke og Glæde i Tilværelsen!

Har du set — og tænkt?

Har du set, naar Døden lægger
sin kolde, klamme Haand omkring et Hjærte,
naar Krampens sidste Vibren trækker
igennem Kroppen som den sidste Livets Rest,
naar Øjet brustner i det Blik, der hviler
saa omt paa dem, der her var hans de Kære,
naar Blikket stivner, medens Sjælen iler
bort fra sit Hylster, som nu ikke lever mere?

Har du set, naar Manden staar ved Liget
af en kær og højlig elsket Hustru,
naar det Liv, for hvilket han har stræbt og higet,
dèt er svundet bort i Dødens Nat?
— Eller har du set, naar Døden river
Sønnen fra en gammel, kroget Mo'r?
Naar det Liv, hun hæged', slukket bliver —
da er ogsaa hendes Glæde slukt paa Jord.

— — Se, nu raser Krigen blandt Evropas Lande,
og man tørster efter andres Hjærteblod,
og paa Havet, paa de store, dybe Vande,
ofte Tusinder af Mænd man drukne lod.
— — Men om blot vort Øje kunde række
ud til alle disse Dræbtes Hjem, — —
da vil aldrig mer en Haand vi lægge
paa et Vaaben, der skal kalde Døden frem.

Johs. Nielsen.

Militærnægternes Kamp.

Opraab til den organiserede Arbejderklasse.

Vi aftrykker efter »Solidaritet« nedenstaaende Artikel, som har Bud til alle Arbejdere:

— — —

Arbejdere, giv Agt!

Atter har nogle dristige og viljestærke unge Mænd rejst sig til aaben og heltemodig Kamp mod den herskende Klasses Forordninger og Tvangslove.

En Række af unge Arbejdere har i den sidste Tid nægtet at adlyde Loven om *den tvungne Værnepligt*. Og ingen af dem har bøjet sig. De, som Myndighederne ikke under et eller andet Paaskud har kasseret, har tværtimod udholdt de strengeste Straffe og endda som Protest mod Undertrykkelsen af deres personlige Frihed og Vilje grebet til Sultestrejkens næsten overmenneskelige Lidelser og Kamp.

Denne heroiske Kamp *i en stor Idés Tjeneste* har grebet alle — *Venner* som *Fjender* — med Respektfølelse, og den har i Løbet af kort Tid tvunget Offentligheden saavel som de regerende Myndigheder til at beskæftige sig med Spørgsmaalet om *den tvungne Pligt* til Soldatertjeneste.

Bag de offentlige Myndigheders blankpudsede Samvittigheds-Skjold — *de gældende Love* — staar Skyggerne af disse unge Mænds Skikkelser i Fangecellerne, disse unge Mænd, som intet ondt har gjort, som netop kæmper mod den onde og slette, barbariske militære Mordermoral, og de kræver ved deres Trofasthed deres uegennyttige Martyrium, deres ubøjelige Vilje, at disse

Myndigheder foretager sig noget. Lovens Samvittighed er ikke mere nok. Det er Loven, som er *slet*, det er Loven, som er *umenneskelig*, og *ikke* de, som den i dette Tilfælde gør til Forbrydere.

Dette i Forbindelse med de to Regeringspartiers Fortid, de radikale Fredsvenners og det antimilitaristiske Socialdemokratis Fortid, har bevirket, at Myndighederne har set sig nødsaget til at søge en Udvej for at løse — eller komme udenom — Spørgsmaalet.

I denne Anledning er det, vi nu til Danmarks organiserede Arbejderklasse raaber et tordnende: *»Giv Agt!«*

Kampens Formaal.

Gang paa Gang i Historien har dette gentaget sig, at viljestærke og bevidste offervillige Mænd ved heroiske Gerninger har tjent den store Folkemasses dybeste Interesser, men fordi den store Masse har været for dorsk og for ligegyldig, har været bange og uforstaaende, er disse Mænd blevet Ofre, og den store Masse snydt for de Fremskridt og Forbedringer, den kunde have opnaaet, hvis den havde kendt sin Besøgelsestid og havde slaaet Kreds om sine heltemodige Forkæmpere.

Ja, Gang paa Gang er dette sket, og staaende overfor Militærnægternes Kamp spørger vi de danske organiserede Arbejdere:

Skal dette atter gentages?

Skal dette beskæmmende en Gang siges: »Ja, Militærnægternes Kamp var baade bevidst og virkningsfuld, men desværre var den store Arbejdermasse endnu for sløv til at drage Nytte af den!«

Organiserede Klassefæller — hvad I end mener, og hvad I end er — saa *lad dette ikke blive Tilfældet.*

Det er en ubestridelig Kendsgerning, at Militærnægternes Kamp *direkte er rettet mod den tvungne Værnepligt.*

Det er af dem selv Gang paa Gang fremhævet offentlig paa Møder, i Pjecer, Blade, saavel som i de civile og militære Retter, at deres Kamp ikke alene var en personlig — altsaa moralsk — Kamp mod at bære Vaaben, men endnu mere en *social* og *klassepolitisk* Kamp, direkte rettet mod den politiske Moral og de Love, der paabyder den mandlige Ungdom at lade sig uddanne som Soldater.

Stik imod disse klare og uimodsagte Vidnesbyrd om Kampens sociale Karakter ser man nu dette umoralske Forhold gøre sig gældende, at ikke alene det radikale Partis Krigsminister, Hr. P. Munch, men ogsaa de to Regeringspartiers Blade fremsætter den *beviselig urigtige* Paastand, at Militærnægterne er individuelle moralske Sekterister, der kun kæmper for *personlig at blive fritaget for at bære Vaaben!*

Hvad er Grunden til denne Forfalskning af Kampens Maal?

Grunden til denne Forfalskning kan ikke være Uvidenhed.

Militærnægterne har ikke alene udtalt, at Maalet for deres Kamp var socialt, var — Værnepligtslovens Afskaffelse — men de er tillige dømt derfor.

Paa den *radikale Regerings Forlangende* er en af Militærnægterne, Kobbersmed Niels Johnsen, af Højesteret idømt *to Maaneders Fængsel for at have opfordret Arbejderungdommen til ikke at efterkomme Loven om den tvungne Værnepligt!*

Det er altsaa ikke af Uvidenhed, at Regeringspressen — medindbefattet den socialdemokratiske — søger at forfalske Formaalet for Militærnægternes Kamp.

Men paa den anden Side behøver Arbejderne heller ikke at være uvidende om Grunden til Forfalskningen.

Den *»radikale«* Krigsminister vil efter at han har givet Militærnægternes Kamp det falske Formaal — befri dem for *personlig*(!) at bære Vaaben (!!!) ved at sætte dem til andet *militært* eller *statsligt Tvangsarbejde!*

Derved opnaar Regeringspartierne først og fremmest at bevare den tvungne Værnepligt hel og ubeskaaret.

Og naar Militærnægterne i Henhold til hele deres Kamps Formaal nægtede at udføre Regeringens »humane« Tvangsarbejde (uden Vaaben), saa kunde Regeringspressen forsikre Folket, at Militærnægterne var nogle ansvarsløse Individer, som ikke paa nogen Maade vilde opfylde den »Samfundspligt«, som de øvrige Samfundsmedlemmer var paalagt.

Naar dette tilstrækkelig var banket ind i Folkets Bevidsthed, saa kunde Regeringsmyndighederne uden at blive forstyrret, forfølge Militærnægterne med Undtagelseslove og enten pine dem ihjel bag Fængselsmurene eller tvinge dem til at flygte ud af Landet.

Paa denne Maade vilde Kampen mod *den tvungne Værnepligt* være gjort umulig for mange Aar, og Overklassen med dens Regeringer kunde bestandig bruge Arbejderungdommens Blod vilkaarligt i sine Interessers Tjeneste — ikke mindst *mod den arbejdende Klasse selv!*

Dette er de dels aabenbare og dels logiske Motiver, der ligger til Grund for Regeringspressens aabenbare *Forfalskning* af Formaalet for Militærnægternes Kamp.

Regeringspressen er mægtig,

og den er i denne Sag understøttet af Konservative og Reaktionære, af Kapitalen og dens offentlige Myndigheder af alt, hvad der er af brutal Magt i dette Land, og vi tvivler ikke om, at man vil søge at indpode Arbejderbefolkningen den Opfattelse, som Regeringspressens Udtalelser allerede tydelig lader skimte igennem.

Men paa den anden Side maa Arbejderbefolkningen vel snart være naaet til det Kulturstadium, at den ikke lader sin Bevidsthed voldtage af Kapitalistklassens og de politiske Partiers betalte Penneførere, men selv tager Sagen under egen Overvejelse og derefter tager sit Standpunkt.

I Haab om, at denne Tid er inde for vor Klasse, er det, vi i Dag som Arbejdere, som Tilhængere af den direkte Aktion mod Militarismen og som Beundrere af Militærnægternes heltemodige Kamp ønsker at minde vore organiserede Kammerater om, hvad den tvungne Værnepligt er for os *Arbejdere* og for vore *Udbyttere.*

Verdenskrigens historiske Drama og den tvungne Værnepligt.

Ophobning af Rigdom er Militarismens historiske Rod. Ødelæggelse af den urgamle kommunistiske Ejendomsform, den personlige Havesyges Tilegnelse af Frugterne fra Slægtens Fremskridt og Slægtens Arbejde blev Kimet til den Militarisme, vi kender i Dag.

Havesygens Trang til at eje, til at bevare det, man ejede, og til at tilegne sig endnu mere Ejendom, delte tidlig Militarismens Opgaver i to: at rane Ejendom og forsvare Ejendom.

De samme Delingslinjer gaar igennem den moderne Militarisme i Angrebs- og Forsvarskrigen.

Disse to Opgaver har Militarismen alle Dage haft og har aldrig haft andre Opgaver. Selv i Religionskrigene er det Ejendommen, der i Motivet har været det afgørende, og i alle Klassekampe mellem Ejendomsbesidderne og de Ejendomsløse har det været det fremherskende og absolute Motiv for Militærets Indgriben.

Fra alle Sider i det frygtelige Verdensdrama, der for Tiden udspilles i Evropa og i en Del af Asien, er det erkendt, at Motivet er *Verdensmarkedet,* altsaa Besiddelse og Tilegnelse af Rigdom.

Det er en over al Diskussion ophævet Kendsgerning, at Militarismen i alle dens Former, i dens Motiv og Formaal, er et Forsvarsredskab for Erobring og Besiddelse af Ejendom.

Militæret er de besiddende Klassers Redskab mod hinanden indbyrdes og mod alle Besiddelsesløse.

Militærvæsenets Midler er Ødelæggelse af materielle Værdier og Drab af Mennesker.

Alt, hvad Militæret foretager sig, arbejder med og oplærer Ungdommen i, har Udviklingen af disse skændige Midler som Formaal.

Da Slægten blev saa humaniseret i sin Tankegang, at Tilgangen til Militærets skændige Haandværk ikke stod Maal med de besiddende Klassers Behov af levende Materiale til at føre Krig med, blev *den tvungne Værnepligt* født og udviklet.

Den blev skabt af de besiddende Klassers umættelige Begær efter Rov og Rigdom. Den blev født under den hvide Races kapitalistiske Røvertog over Jorden, det, som i Dag benævnes: *Besiddelsen af Verdensmarkedet.*

Da dette Verdensmarked endelig var erobret over Ligene af fredelige Naturfolk, erobret over Ligene af ældgamle og højt udviklede Kulturer, erobret over Ligene af andre Folkeslags *Frihed, Fred* og *Lykke,* ja da dette Røvertog endelig var fuldbragt, da geraadede den hvide Races Ejendomsbesiddere i et indbyrdes militært Opgør om Rovet, om Rigdommen, i et Opgør, det største og blodigste, det grusomste, Menneskehedens blodige Historie kan opvise.

I dette Opgør, hvor hele smaa Folk er lemlæstet, gaaet til Grunde, hvor de store Folk er blodtappet for deres bedste Kraft, hvor Millioner unge Mænd allerede ligger som raadne Kadavere i Jordens Skød eller slæber sig om som stakkels haabløse Invalider, ja i dette grusomme Folkedrama kan vi føje Kendsgerning til Kendsgerning og dokumentere, at de Menneskemillioner, der her sønderriver hinanden til Døde, ikke har selv den mindste Interesse deri.

Deres Deltagelse, deres Ofre, deres Lidelser er den komplette Galskab.

Tag Frankrigs, Tysklands, Englands, Østrigs og Ruslands fredelige Bønder, Smaahandlende, Smaamestre og Arbejdere og sporg eders sunde Fornuft om deres Interesser i dette Opgør, og vi maa alle blive Fornuften et Svar skyldig.

Den uomgængelige Sandhed er, at de alle — alle disse Millioner myrdede Mennesker — ikke elsker noget højere end Freden — at faa Lov til at leve i Fred med deres hjemlige Syssel.

Og hvor skulde det være muligt, at de kunde hade hinanden indtil den Død, de nu giver hinanden? De kender ikke hinanden, og er de sjæleligt forbundne i Følelser med hinanden, da kan det jo kun være i inderlig Forstaaelse af deres fælles Livskamp under Storkapitalismens — den hjemlige — knugende Aag.

De kæmper og lider alle i deres Hjemland under Aaget af den Storkapital, i hvis Tjeneste de nu myrder hinanden.

Det er den nøgne, den frygtelige sindsyge Sandhed om Millionernes Deltagelse i dette Folkedrama, i denne Storkapitalismens Blodkamp om Verdensherredømmet.

Dette er, naar vi ser tilbage og frem: der staar ødelagte Hjem, Kroblinge, fysisk og moralsk nedbrudte Hustruer og Søstre og

Millioner underernærede Børn i Elendighed og knugende Haabløshed. Og bag disse sorgelige Tilstande staar fallerede Statskasser med en Statsgæld saa svimlende, at Folkene maa give mere end det halve Aars Udbytte af deres Slid og Slæb for at dække Renterne i Skat og Afgifter.

Saa forfærdelig, saa grufuld er den Skæbne, der har ramt vor stakkels ulykkelige Klasse, at enhver af os kan græde ved at tænke derpaa.

Og vil vi spørge os selv, hvad er det, der har ført Evropas Folk ud i disse frygtelige Tilstande, saa véd vi, det er ikke deres Følelser og ikke deres Fornuft, ikke deres Længsler, ikke deres Interesser — men hvad da?

Hvad andet end deres blinde Autoritetstro, deres Vilje til at bøje sig for Staten, hvad andet end *den tvungne Værnepligt!*

Denne skæbnesvangre Slaveaand, der bøjer sig for en Kommando, omend denne strider mod Menneskets personlige Følelser og Fornuft.

Er det ikke betegnende, at man ved Vestfronten har maattet idømme tyske og franske Soldater strenge Straffe for at forhindre, at de fraterniserer med hinanden.

Disse Soldater, der myrder hinanden paa Officerernes Kommando, de vinker og sender venskabelige Hilsener til hinanden, naar de tror, Officererne ikke ser det.

Alle disse ubestridelige Kendsgerninger overbeviser os om, at det ikke er Had, ikke Interesse, ikke Fornuft, der faar Folkemasserne til at myrde hinanden, men tværtimod deres Følelsers, deres Interessers og Fornufts Behersker, Autoritetstroen overfor Staten — *den tvungne Værnepligt* — denne bedrageriske Samfundsløgn, der har ført de ejendomsløse Masser ud i det storkapitalistiske blodige Spekulationsvanvid.

Vi behøver ikke at slaa fast, hvor arbejderfjendtlig *den tvungne Værnepligt* er — dem, der kan tænke, kan se det — vi behøver kun hamre ind i vor Klasses Bevidsthed, at Kampen mod Krigen, mod Militarismen, mod Massernes Mord, Elendighed og Nød er: *Kampen mod den tvungne Værnepligt.*

Paa denne Værnepligt hviler Krigen.

Og denne Værnepligt hviler igen paa Massernes Indbildning om, at Staten er en moralsk Suveræn, for hvilken de skal bøje sig.

Kampen mod denne Indbildning, Kampen mod denne slaviske Autoritetstro er den nuværende Slægts Opgave og den ubønhørlige Betingelse for Menneskehedens og Arbejdernes Sejr over Kapitalismens militære Aag.

Kampen mod Militarismen.

Kristendommen.

Tidlig, for to Aartusinder siden, rejstes Kampen mod Militarismen. Allerede i den semittiske Moselov findes Budet: *Du maa ikke ihjelslaa!*

Kristendommen fornyede og udviklede denne *antimilitaristiske* Moral i Næstekærlighedens Lære.

Men enhver Religion bærer i sig selv Autoritetstroens sløvende Princip, og Kristendommen med sin Ydmyghedslære gjorde ethvert Haab om Kamp umulig, den forberedte langt snarere Slægten til yderlig Underkastelse under de verdslige Autoriteters militære Aag.

Resultatet af den antimilitaristiske Kamp er for de virkelige troende Kristne bleven Suk og fromme Ønsker, og for dens hykleriske Præster Velsignelse af Mordvaabnene.

Menneskene myrder i Dag hinanden i vor Herre Jesu Kristi Navn.

Det er Kristendommens historiske Indsats i Kampen mod Militarismen.

Den borgerlige Liberalisme.

Den næste historiske Bekæmper af Militarismen blev *den borgerlige Liberalisme* med sit Barn: *Den borgerlige Fredsbevægelse.*

Liberalismens økonomiske og sociale Bærere er Børsernes og Bankernes Folk, der maatte rydde alle aandelige Fordomme af Vejen for at bane Vejen for Finanskapitalens — Storkapitalismens — Sejr over den smaaborgerlige Ejendom og Udbytning.

I denne Rydningskamp blev Liberalismen en Aandens Oprører, en Spotter af alt, hvad der før var helligt. Selv Statens Autoritet gik ikke Ram forbi.

Og i denne aandelige Oprørsperiode — saalænge dens Bærere selv var svage — maatte selvfølgelig alt, hvad der herskede af brutal Magt, angribes, derfor ogsaa Statens Militærmagt.

Der appelleredes til Intelligensen, til de moralske Følelser, selv til Arbejdernes Sult.

Arbejderne skulde humant behandles, de skulde hjælpes ved Reformer, Klassekampen skulde ophøre ved Voldgiftsretter, og Krigen skulde aflives ved international Voldgift.

Dette var Programmet, var ikke Menneskehedens Frigørelse men tværtimod Finanskapitalens økonomiske og dermed politiske Herredømme i Samfundet.

Da Folkemasserne havde hjulpet med til Opnaaelsen af dette Formaal, viste Liberalismen sit sande Væsen.

Dens Bærere har etableret, financieret og virkeliggjort den største Ulykke, Militarismen endnu har udrettet mod Menneskeheden.

Barnet, *den borgerlige Fredsbevægelse,* er endt i kønne Talemaader, pjanket, afmægtigt Føleri, medens Fredstraktaten og Voldgiftsdomstolen er søndertrampet af den mest raffinerede Løgnekampagne og den brutaleste Krigsførsel, Menneskeheden har oplevet.

Staterne er i bundløs Gæld til Liberalismen og den borgerlige Fredsbevægelses økonomiske Bærere, og i alle krigsførende Landes Regeringer sidder deres Repræsentanter og dirigerer det historiske militære Slagteri.

Dette er den borgerlige Liberalismes Indsats i Kampen mod Militarismen.

Det moderne Socialdemokrati.

I den borgerlige Fredsbevægelses Kølvand rejste det moderne Socialdemokrati sig og erklærede Militarismen Krig.

Ligesom Liberalismen var det klart i sit Program, Afskaffelse af Staternes staaende Hære, Voldgift i alle internationale Forviklinger.

Men Kampens Maal var Partiets Sejr (Flertallet) i Staternes Parlamenter, og Midlet blev Stemmesedlen.

Klassekampen forvandledes til en borgerlig politisk Kamp, hvor det gjaldt om at samle saa mange Stemmer som muligt.

Skal man samle Stemmer, gælder det om at flade sine Principer og Formaal saa meget som muligt, ud til saa mange som muligt, og under denne Kampmaade forvandledes Kampen om Militarismens Afskaffelse til borgerlige Reformkrav om *Militærbudgetternes Nedsættelse* og *Værnepligtstidens Indskrænkning.*

Men selv disse beskedne Reformkrav blev mere og mere blegede, eftersom Tiden gik. Jo flere Stemmer og Mandater, Partiet fik, jo mere fjernede man sig fra Militarismens fuldstændige Afskaffelse. Tilsidst kunde den ikke afskaffes, for Kapitalismen var afskaffet.

Vi behøver kun at fastslaa følgende Kendsgerninger.

Da Partiet ved Verdenskrigens Udbrud i de krigsførende Lande skulde tage *afgjort* Stilling til Militarismen, valgte de Krigen fremfor Kampen mod Krigen.

I de nevtrale Lande blev Resultatet af Kampen for *Militærudgifternes Nedsættelse* og *Værnepligtstidens Forkortelse* en *Forøgelse* og en *Forlængelse af begge Dele!*

Dette beror ikke alene paa Stemmefiskeriet, men kommer ogsaa som en logisk Følge af Partiets Maal, Erobringen af den parlamentariske Magt i Staten.

Den Stat, Partiet vil erobre, og overfor hvilken Ansvaret vokser, jo flere Repræsentanter Partiet faar ind i Parlamentet, ejes økonomisk og derfor beherskes fuldstændig af Storkapitalismens Repræsentanter.

Staterne er i Realiteten Bankerot, og opretholdes kun som et Redskab for Storkapitalen, hvorigennem den tager Renter af de Summer, der er anbragt i Jorden, Industrien, Handelen og selve Statslaanene, saavel som Staten ligeledes er den Organisationsmaskine, hvorigennem den samme Storkapital bruger Folket til gennem *den tvungne Værnepligt* at værne sine geografiske og financielle Interesser overfor andre storkapitalistiske Grupper.

Den Dag, Staten ophører at være et saadant Redskab, er den fallit, er den økonomisk magteslos, er den et tomt Hylster uden Magt og uden Autoritet.

Et Parti, der ikke vil være den herskende Storkapitals Tjener, kan umulig blive et Regeringsparti.

Socialdemokratiet som borgerligt politisk Parti maa i Følge disse ubestridelige Kendsgerninger og de Love, der strengt og ufravigeligt virker i Følge disse, enten dø eller forlade sit antimilitarisfiske og sociale Program.

Om Kendsgerninger diskuteres ikke.

Socialdemokratiet har, ligesom alle tidligere oppositionelle politiske Partier, valgt Livet og Forræderiet fremfor at dø.

Tilbage staar Folket, forraadt og blødende af Krigens frygtelige Saar, trælbundet og lænket under Militarismens Aag.

Dette er Resultatet af alle hidtidige Bevægelsers antimilitaristiske Kamp.

Arbejdende Folk, sæt Lid til egen Styrke!

I to Aartusinder har det trællende Folks Slægter til Trods for Udbytning og Fattigdom ofret Millioner paa den antimilitaristiske Kamp. De har som kristne Martyrer, som Revolutionernes og Oprørernes Deltagere, som Forkæmpere for Valgret og politisk Indflydelse ofret Strømme af Blod, mange Tusinder Aars Fængsel. De har smagt Politiets og Militærets Knipler og Klinger, de har lidt Nød og sjælelig Smerte i Kampen mod Militarismen. De har trofast givet sig hen i Kirkens og de politiske Partiers Kamp uden at høste andet end Skuffelser og bitre Erfaringer.

Men, Arbejdere, hvorfor dog derfor miste al Tro, hvorfor opgive, naar der endnu er en Vej, som vi slet ikke har prøvet, og en Vej, der adskiller sig skarpt og dybt fra alle tidligere?

Alle hidtidige Veje gik gennem *Partier* og *Repræsentanter*. Præsterne, de liberale og socialdemokratiske Politikere, staar som Støtter langs de gamle Veje.

Men aldrig har det arbejdende Folk vendt Blikket mod sin egen Styrke og søgt at udnytte denne direkte mod Militarismen.

Arbejdere, hvorlænge vil I endnu tøve? I har dog *Erfaring!* Repræsentanterne slog ikke til i eders økonomiske Kamp for Tilværelsen. En Dag i Historien dannede I eders faglige Organisation og greb til eders egen *direkte Aktion* mod eders Udbyttere!

Og i Dag ser I, at I derved handlede rigtigt.

Hvorlænge skal vor stakkels Klasse endnu martres under Militarismens grusomme Aag, hvorlænge skal vi endnu skuffes og forraades af Repræsentanter, for vi lærer at forlænge *den direkte Aktion* fra den faglige Kamp over mod Militarismen.

Der er sagt til jer, at Militarismen ikke kan afskaffes, før Kapitalen er slaaet ned!

Arbejdere, forstaa dog, at lige det modsatte er Tilfældet. I maa dog kunne indse, at I aldrig faar Maskinerne og Jorden i fælles Besiddelse, at I aldrig bliver fri for Kapitalismens Aag, saa længe Kapitalisterne gennem *den tvungne Værnepligt* har eders egne Sønner til at slaa eder ned med Vaabenmagt.

Et Barn maa dog kunne forstaa dette.

Se dog blot paa den daglige Kamp om lidt bedre Livsvilkaar. Har Kapitalisterne ikke brugt Arbejderklassens egne Sønner, de *indrullerede* Soldater, til at splitte de Strejkendes Forsamlinger? Er de ikke brugte til at udføre de Strejkendes Arbejde?

Naar vi Gang paa Gang har set dette, saa kan ingen tænkende Arbejder mere tro, at Kapitalismen overhovedet kan slaas ned, før Militarismen er slaaet ned.

Men den tænkende Arbejder kan ikke undgaa at se en Ting til, og det er, at den økonomiske Klassekamp, baade Dagnets og den historiske, maa føres sammen med og i Føling med Kampen mod Militarismen.

Den faglige Kamp og Kampen mod Militarismen er *én* Kamp: *Arbejdernes Klassekamp.*

Og denne Kamp kan kun bringe Arbejderne gennem

den direkte Aktion.

Naar vi har erkendt, at den direkte Aktion er den eneste fremkommelige Vej i den faglige Kamp, hvor blændende klart staar det da ikke, at Militarismen og Krigen kan knuses ad denne Vej.

Verdenskrigen erkender alle, selv de øverste Statsmænd, Storkapitalismens officielle Repræsentanter, hviler paa rigelig Tilførsel af dens levende og døde Materiale.

Det er Arbejderne i Ammunitionsfabrikkerne og Arbejderne i Hæren, der bærer Verdenskrigen og Militarismen.

Arbejdende Folk, du mangler kun Bevidsthed og Enighed for i Kraft af din *Samfundsstilling*, i Kraft af din *organiserede* Bevægelse at standse Krigen og slaa Militarismen ned!

Spørgsmaalet om Militarismens fortsatte Bestaaen er ikke mere et Spørgsmaal i Parlamentssalen, men et Spørgsmaal, om Arbejderne forstaar at udnytte den Magt, de paa Forhaand besidder.

Organiserede Arbejdere, slaa Kreds om Militærnægterne!

Arbejdere, forstaar vi Sandheden i det foranstaaende, da kan vi ikke som grædende, klynkende Individer beklage de unge Klassefæller, der i den sidste Tid har nægtet at være Soldater, og saa modigt og tappert har modstaaet den Tortur, Overklassens Lejesvende har budt dem, saavel fysisk som sjæleligt.

Forstaar vi, at Lydighedspligten til at være Statens Morder, er den stadige og største Fare for vore Fremskridt og vor Frihed og Folkenes Befrielse fra Militarismens og Krigens frygtelige Lidelser, da maa vi alle med Begejstring hilse disse unge Klassefællers Handling som et Gry paa vor historiske Himmel, som en straalende Aabenbaring af den moralske Kraft, vor Klasse besidder, som den første Indledning til den endelige — den direkte Aktions — Kamp og Sejr over Militarismen — Menneskehedens største Forbandelse.

Jeg har skrevet dette Opraab til mine Klassefæller, for at mange — ja gid alle — maa faa Øjnene op for den historiske Storhed, det Klassekampens Princip, der ligger i mine unge Kammeraters Handling, og støtte dem moralsk og økonomisk.

En glødende Appel.

I den dybeste Beundring, i den største Hengivenhed overfor disse mine unge Klassekammerater og deres heltemodige Kamp, i den inderlige Tanke, at Tusinder saadanne Helte findes indenfor vor Klasse, retter jeg en glødende Appel til Danmarks organiserede Arbejdere om at støtte dem i denne Kamp.

Mod Overklassens Vold, mod giftige Tungers Tvivl, mod uvidende Klassefællers indifferente Bedømmelse beder jeg alle organiserede Klassefæller om i deres respektive Fagforeninger at stille Forslag om økonomisk Støtte til Militærnægternes Organisation — Foreningen for konsekvente Antimilitarister — og ved Gerning og Ord moralsk at understøtte deres Kamp og dens store, lysende Formaal — *Død over den tvungne Værnepligt!*

Organiserede Klassefæller, lad os i inderlig Forstaaelse af vore fælles Interesser i at slaa Militarismen ihjel og i dybeste Forstaaelse af denne Opgaves Storhed yde de unge Militærnægtere al den Støtte vi formaar!

Arbejdermødre, længes I ikke efter den Dag, da I ikke behøver at frygte for, at eders Sønner skal sendes ud paa Slagmarken og dræbes?

Arbejderfædre, længes I ikke mod Dagen, hvor I uden Frygt for ydre Vold kan kaste jer i Kampen for Frihedens Sag?

Leve Arbejdernes *direkte Aktion* for *Frihed, Fred og Lykke!*

Ned med den tvungne Værnepligt!

København, i November 1916.

Chr. Christensen.

Nægt at være Soldat.

Den fornylig afdøde, verdensberømte Forfatter og Socialist Jack London offentliggjorde i sin Tid følgende Opraab til den arbejdende Ungdom:

Unge Mænd!

Det laveste Formaal med eders Liv er at blive Soldater.

En god Soldat forsøger aldrig at gøre Forskel paa, hvad der er Ret eller Uret. Han tænker aldrig, bruger aldrig sin Fornuft. Han lyder blot.

Hvis han beordres til at skyde sin Kammerat, sin Nabo eller sine Slægtninge ned, lyder han uden at tøve.

Hvis han beordres til at skyde nedad en Gade, der er fyldt med Fattige, som kæmper for Brød, lyder han, og han betragter uden Anger og Følelse de graa Haar, som farves røde af Blod, og Livsstrømmen, der vælder ud af Kvindernes Bryst.

Hvis han beordres til at nedskyde en Helt eller en Menneskehedens Velgører, skyder han uden at tøve, skønt han véd, at Kuglen knuser det ædleste Hjærte, der nogensinde har banket i et menneskeligt Bryst.

En god Soldat er en hjærteløs og sjæløs Maskine. Han er ikke et Menneske. Han er heller ikke et Dyr, thi et Dyr dræber kun i Selvforsvar.

Alt, hvad der er menneskeligt i ham, alt, hvad der skulde kunne gøre ham til et Menneske, har han givet Afkald paa, da han aflagde Mønstringseden. Hans Tanker, hans Samvittighed, ja hele hans Sjæl tilhører hans Overordnede.

Ingen kan fornedre sig mere end ved at blive Soldat — det er et Lavmaal, under hvilket ingen kan komme.

Hold eders Sønner borte fra Arméen. Den er et Helvede.

Ned med Arméen og Flaaden!

Vi behøver ingen Morderinstitutioner. Vi behøver Institutioner, som bringer Liv.

— — —

I Samklang med dette siger vi til Arbejderungdommen: Tænk og lad Tankerne frugtbargøre sig, og naar I har naaet Erkendelsen, da møder I, stærke i Troen, til Kamp mod det første Maal:

Ned med den tvungne Værnepligt!

Interskandinavisk Samarbejde i Kampen mod Værnepligten.

Vi har modtaget følgende Brev fra Stockholms Ungsocialistiske Klubber:

Stockholm, d. 5. Dec. 16.

Kammerater!

Med største Opmærksomhed, levende Interesse og Deltagelse har vi her i Sverrig fulgt eders tapre og heltemodige Kamp mod Militarismens Princip: den tvungne Værnepligt.

Den borgerlige Presses Fortielsesforsøg, og Socialdemokratiets Forsøg paa at gøre eders storslaaede Kamp til en sekterisk Kamp, samt dets Ønske om at komme saa let som muligt udenom den tvungne Værnepligt, har her i Sverrig vakt den dybeste Afsky og Foragt hos alle ærlige Revolutionære og Socialister.

Kammerater! Vi sender eder alle, ingen nævnt, ingen glemt, vor hjærteligste solidariske Hilsen!

Vi ønsker, at I maa holde ud i Kampen mod Statsbarbariet og Statsvældet.

Leve Ungsocialismens antimilitaristiske Idéer!! Leve Arbejderklassens unge Helte!! *Frem for et interskandinavisk Samarbejde!!*

For Stockholms ungsocialistiske Klubber:

C. J. Bjørklund. Emil Manus.

Denne Skrivelse viser den Interesse, vor Kamp mod den tvungne Værnepligt har vakt ogsaa i Udlandet, og at udenlandske Kammerater er parat til at optage denne Kamp, som ogsaa *de* indser er den eneste *effektive* Maade, hvorpaa man kan bekæmpe Militarismen; og vi optager med Glæde den interskandinaviske Idé, og vil arbejde frem imod et endnu større Maal, nemlig *internationalt* Samarbejde.

Næste Numer

udkommer i Januar 1917 og derefter regelmæssigt en Gang hver Maaned.
Pris 3 Øre pr. Numer.
Indsend Bestillinger snarest.

Foreningens Adresse er:
Læsestuen, Vesselsgade 7, St. Kbh. N.

Ansvarhavende overfor Presseloven: Ejnar Madsen. — Trykt i Nørrebros Centraltrykkeri, Blaagaardsgade 29, Kbh. N.